

ΠΟΙΟΣ ΞΕΧΝΑ ΤΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ;

Ο φοιτητικός αγώνας του 2006-7 αποτέλεσε, αναμφισβήτητα, ένα ορόσημο για τους κοινωνικούς αγώνες της περασμένης δεκαετίας, ειδικά, δε, αν υπολογίσουμε την κοινωνική κατάσταση που επικρατούσε πριν από αυτόν και το πως αυτή διαμορφώθηκε μετέπειτα, με την κλιμάκωση ρητών μορφών κοινωνικών αγώνων, όπως με την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, τη μαζική απεργία της 5ης Μάη του 2010 και τα γεγονότα του φετινού Μάη-Ιούνη. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά.

Πριν περίπου πέντε χρόνια μια φοιτητική διαμαρτυρία, που ξεκίνησε από τις προωθούμενες αλλαγές της -τότε- κυβέρνησης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, εξαπλώθηκε σε όλο το φάσμα των φοιτητών και φοιτητριών για να τους βγάλει στο δρόμο, να τους πολιτικοποιήσει και να τους συγκροτήσει ως συλλογικό υποκείμενο αγώνα, το οποίο αμφισβήτησε τον κυρίαρχο λόγο και τρόπο ζωής. Ο αγώνας των φοιτητών, σε αντίθεση με τους “συντηρητικούς” χαρακτηρισμούς που του απέδιδαν τα ΜΜΕ, ως μια “οπισθοδρομική απόπειρα μη εκσυγχρονισμού της εκπαίδευσης”, και τις επιθέσεις της πολιτικής ηγεσίας (από την καταστολή των “πραιτόρων” του Βύρωνα Πολύδωρα, μέχρι τη δήλωση του πρώην πρωθυπουργού Κ.Καραμανλή: “είχαμε κάθε Πέμπτη ραντεβού στο σύνταγμα με τους ταραξίες”), είχε πλουραλισμό στις μορφές, τις εκφάνσεις και το περιεχόμενό του.

Ξεκινώντας από τα θέματα που έβαζε το πολιτικό σχέδιο της κυβέρνησης, με τον νόμο-πλαίσιο Γιαννάκου και την αναθεώρηση του Άρθρου 16 για τη δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων, οι αγωνιζόμενοι φοιτητές ανέδειξαν προβλήματα που αφορούσαν το σύνολο της κοινωνικής ζωής. Πιο συγκεκριμένα, ο λόγος των φοιτητών δεν περιορίστηκε μόνο στην κριτική για την εντατικοποίηση των σπουδών, τη διαμαρτυρία για τον περιορισμό των συγγραμμάτων και το ρόλο του σύγχρονου πανεπιστημίου ως επιστάτη της αγοράς εργασίας, αλλά ανέδειξε κοινωνικά προβλήματα, όπως το γεγονός της απουσίας της συλλογικής διάστασης των πραγμάτων, της κυριαρχίας του ατομικισμού, της απομόνωσης, της απάθειας και της συναισθηματικής μιζέριας.

Τα γεγονότα του κινήματος των φοιτητικών προεικόνισαν, επιπλέον, το «τι μέλλει γενέσθαι» με τη διαχείριση των κοινωνικών αγώνων από την πλευρά της κυριαρχίας. Η αστυνομική καταστολή, που εκδηλώθηκε εκείνες τις μέρες, πολλαπλασιάστηκε, οδηγώντας στη σημερινή κατάσταση με τη δημιουργία νέων αστυνομικών σωμάτων, την ευρεία χρήση χημικών, αυρών, φραχτών και, βεβαίως, τις βιαιοπραγίες της αστυνομοκρατίας. Η καταστολή των ΜΜΕ, από την άλλη, εξειδίκευσε την τακτική της απέναντι σε κάθε κοινωνική αντίδραση: πρώτα τη χαιρετίζει παρέχοντας ανοχή, μετά επιβάλλει διαχωρισμούς μεταξύ των αγωνιζόμενων υποκειμένων και εν τέλει, με τη σειρά της, καταστέλλει.

Παρά την υποχώρηση του φοιτητικού κινήματος στο τέλος της άνοιξης του 2007, οι νίκες που σημείωσε ήταν σημαντικές και πολυεπίπεδες: πέρα από τη συνεχή τροποποίηση του νόμου-πλαισίου κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων (π.χ. ακυρώνοντας την εξίσωση που προωθούσε το υπουργείο «1 σύγγραμμα = 1 βιβλίο»), και τη μη αναθεώρηση του άρθρου 16, οι φοιτητές, πέτυχαν στη δημιουργία στοιχειωδών δομών κοινωνικοποίησης, οι οποίες έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στους μετέπειτα αγώνες, και το κίνημα γενικότερα, είτε ως δίαυλοι επικοινωνίας, είτε ως φορείς έμπρακτης αλληλεγγύης. Αυτές οι σχέσεις και οι διαδικασίες μεταξύ των αγωνιζόμενων παρέμειναν ζωντανές και αξιοποιήσιμες από την εξέγερση του Δεκέμβρη μέχρι τις σημερινές φοιτητικές κινητοποιήσεις.

Η πορεία της 8ης Μάρτη του 2007...

...την ημέρα ψήφισης του νομοσχεδίου, ήταν η κορύφωση του φοιτητικού αγώνα με τη συμμετοχή 40000 φοιτητών και φοιτητριών από όλη τη χώρα. Όπως και κάθε Πέμπτη εκείνης της χρονιάς, έτσι και εκείνη τη μέρα, οι διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στα Προπύλαια εν μέσω κλίματος χαράς και ευδιαθεσίας, αυτού ακριβώς που προκύπτει από τη διαδικασία μοιράσματος κοινών εμπειριών μέσα σε μια κοινότητα αγώνα, αλλά και από την ανάγκη των αγωνιζομένων να γίνουν οι ίδιοι διαμορφωτές της μοίρας τους.

Οι διαθέσεις της αστυνομίας και, φυσικά, της πολιτικής της ηγεσίας ήταν, ωστόσο, διαφορετικές. Από τις πρώτες στιγμές της πορείας, ήδη από την οδό Σταδίου, οι δυνάμεις καταστολής επιδόθηκαν σε προκλήσεις τρομοκρατώντας το

σώμα της πορείας, που εκτεινόταν από την πάνω πλευρά του Συντάγματος μέχρι τα μέσα της Σταδίου. Όταν, δε, η πορεία επιχείρησε να φτάσει μπροστά από τη βουλή η αντίδραση της αστυνομίας ήταν άμεση και η άσκηση βίας δολοφονική: η συνεχής ρίψη χειροβομβίδων κρότου-λάμψης, δακρυγόνων, ασφυξιογόνων και νευροπαραλυτικών αερίων, συνοδεύτηκε από τον άγριο ξυλοδαρμό φοιτητών και φοιτητριών, που είχε ως αποτέλεσμα την απομάκρυνση της κεφαλής από το υπόλοιπο σώμα της πορείας.

Εκεί, όμως, γράφτηκε και μια από τις σημαντικότερες πράξεις αντίστασης των αγωνιζόμενων υποκειμένων: για τουλάχιστον δύο ώρες, όταν μέσα στη Βουλή ψηφιζόταν το νομοσχέδιο σε κλίμα συγκίνησης για την υπουργό παιδείας, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες αντιστέκονταν στο σφυροκόπημα της πορείας τους από τα MAT και την προσπάθεια διάλυσής της που είχαν ξεκινήσει. Όταν, νωρίς το απόγευμα, οι δυνάμεις της αστυνομίας αποτραβήχτηκαν και η ένταση καταλάγιασε, μερικά μπλοκ φοιτητών αποφάσισαν να συνεχίσουν την πορεία τους προς την οδό Πανεπιστημίου. Σε μια, εκ νέου, αιφνίδια επίθεση, οι δυνάμεις των MAT, ακολουθώντας συγκεκριμένες πολιτικές αποφάσεις, χτύπησαν τα φοιτητικά μπλοκ, έσπασαν την περιφρούρησή τους και με εξαιρετική βιαιότητα, χτυπώντας αδιακρίτως με γυρισμένα ανάποδα γκλομπς και ανοίγοντας κεφάλια, προχώρησαν σε μαζικές συλλήψεις στο σωρό. Σημειώνουμε, ότι από αυτή την επίθεση 12 διαδηλωτές κρατήθηκαν για πέντε μέρες στα κρατητήρια της ΓΑΔΑ, βιώνοντας την τρομοκρατία των στημένων κατηγορητηρίων, των άθλιων συνθηκών κράτησης και την κατάργηση κάθε ίχνους δικαιοσύνης, μιας και η εισαγγελία είχε «μετακομίσει» από τα δικαστήρια στο αστυνομικό μέγαρο, για να αποφύγει το κύμα αλληλεγγύης προς τους -συνολικά- 61 συλληφθέντες εκείνης της ημέρας.

Μετά την επίθεση των MAT, ο εναπομείναντας, κύριος όγκος της πορείας, ανέβηκε στην πλατεία του μνημείου του αγνώστου στρατιώτη, όπου εξέφρασε τη διαμαρτυρία του για την αστυνομική καταστολή και τη συνολική πολιτική διαχείριση του αγώνα των φοιτητών από την κυβέρνηση. Αργά το απόγευμα, για μια ακόμη φορά την ίδια μέρα, οι δυνάμεις καταστολής ξεπέρασαν τον εαυτό τους ρίχνοντας χειροβομβίδες κρότου-λάμψης και δακρυγόνα πάνω από τα κεφάλια των φοιτητών, ακολουθώντας το σχέδιο διάλυσης της διαμαρτυρίας. Η συντονισμένη επίθεση των MAT έβαλε στο στόχαστρο ένα μπουλούκι κόσμου, που έτρεχε προς την οδό Πανεπιστημίου, το οποίο ψέκασε, ξυλοφόρτωσε και του άσκησε φυσική και ψυχολογική βία κατ' εξακολούθηση πραγματοποιώντας συλλήψεις. Οι 49 αυτοί διαδηλωτές, που στοιβάχτηκαν με τη σειρά τους, όπως οι προαναφερθέντες 12, σε ένα διάδρομο του αστυνομικού μεγάρου, κατηγορήθηκαν, επίσης βάσει ψευδών καταθέσεων αστυνομικών, με πλημμελήματα και αθώωθηκαν πανηγυρικά στη δίκη που ακολούθησε.

Σήμερα, εδώ, στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Χαλκίδας είναι η σειρά των υπολοίπων 12 αγωνιστών της 8ης Μάρτη του 2007 για δικαίωση στο νομικό επίπεδο, γιατί στη συνείδηση της κοινωνίας ο αγώνας τους, ως αγώνας όλου του φοιτητικού κινήματος, είναι σε κάθε επίπεδο δικαιωμένος. Οι εν λόγω φοιτητές, άνεργοι και εργαζόμενοι, που κατηγορούνται σε κακουργηματικό βαθμό, έχουν βιώσει όλα αυτά τα χρόνια την, κατάφωρα άδικη, ομηρία του Κράτους. Η κρισιμότητα της δίκης τους είναι μέγιστη και η ανάγκη αλληλεγγύης είναι αδιαπραγμάτευτη: **στη θέση των διωκόμενων αγωνιστών μπορεί να ήταν και να είναι ΚΑΘΕ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ φοιτητής/τρια, άνεργος/η και εργαζόμενος/η.**

ΤΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΔΕΝ ΤΑ ΞΕΧΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Σ.υνέλευση για την ΚΥ.κλοφορία των Α.γώνων
<http://skya.espin.net>